

[Vesterager.]

Gaardmænd med, som under de vanskelige Forhold, vi lever under, gerne vilde gaa ind i Tjenestemandstillinger og have en sikker og fast Løn, men jeg har altid haft den Overbevisning, at det har sin Betydning, at man har en vellønnet Tjenestemandstand. Jeg maa ogsaa have Lov til at sige, at baade i Krigstiden og i Efterkrigstiden mener jeg, at saavel de underordnede som de overordnede Tjenestemænd i det hele og store har løst deres Opgave godt. Der kan selvfølgelig være brodne Kar alle Vegne, men man maa alligevel sige, at i Forhold til, hvad der er brudt sammen ude omkring i Samfundet, og hvad der dør er afsløret af Ting, som man i høj Grad maa beklage, har Tjenestemandstanden alligevel løst sin Opgave paa en for Samfundet tilfredsstillende Maade, og derfor er det i Virkeligheden i Samfundets Interesse at have samvittighedsfulde og dygtige Tjenestemænd lige fra de øverste til de nederste; det vil altid være en Fordel for et velordnet Samfund.

I disse Tanker til Overvejelse, som fremkom fra en vis Side indenfor Lønningsudvalget, vendte man sig særlig mod to Grupper, Ekspeditionssekretærene og Overassistentterne. Jeg maa lige med et Par Ord omtale dette. De to Punkter havde netop den allerstørste Betydning i Overenskomsten, og man kunde i Virkeligheden ikke bryde den paa disse Punkter uden at sige til enkelte af Organisationslederne, at de maatte være løst fra deres Forpligtelse til at staa bagved Overenskomsten, thi man kan efter min Mening ikke gaa ind i en Overenskomst og tilbyde dem, at de skal faa det, og bagefter, naar man kommer til Rigsdagen, sige, at nu tager man det fra dem igen. Ekspeditionssekretærstillingen blev ydet af Hensyn til de ældre Fuldmægtige, som derigennem skulde have en Avancementsmulighed, og jeg synes ikke, at man har nogen Grund til at gaa bort derfra. Om Overassistentstillingerne har der været Tale i en Aarrække, og det har været paapeget Gang paa Gang fra forskellige Partiers, ja, fra alle Partiers Side, at Assistenterne var daarligt stillede med Hensyn til Avancement. Vi har ført Forhandling om dette Spørgsmaal i dette høje Ting, og de Konservative har stærkt hævdet, at man navnlig overfor de ældre Assisterter maatte skabe Avancementsmuligheder, fordi der sad et stort Antal Assisterter, der havde siddet i denne Stilling i over 25 Aar, og som ikke havde Udsigt til noget Avancement. Ved Forhandlinger i dette høje Ting i Samlingen 1928—29 blev det ret stærkt drøftet, og

det ærede Medlem Hr. Parkov, som den Gang var Ordfører for mit Parti, talte meget varmt og indtrængende for, at man maatte gaa til en Forbedring af Avancementsforholdene for Assistentklassen. Jeg skal blot henvise til Tidenden Sp. 2572 ff. Men ikke blot fra de Konservatives, ogsaa fra Venstres og de Radikales Side blev der talt varmt for, at disse Avancementsforhold maatte forbedres, og for Resten har de skiftende Ministre gennem Tiderne talt om, at det netop var en Opgave at se at forbedre dette Forhold. Derfor kan jeg ikke andet end beklage, at man efter at have truffet en Overenskomst om denne Ordning, som forbedrer Avancementsforholdene for Assistentterne noget, har kunnet tænke sig bagefter at ville bryde dette sit Løfte til denne Organisation. Jeg skal saa blot tilføje, at det har altid været vor Tanke, at det skulde komme de ældre Assisterter til gode, og denne Opfattelse var ogsaa bestemmende indenfor Lønningskommissionen, og jeg tror at kunne sige indenfor Lønningsudvalget. Nu er der imidlertid kommet Røster frem, som kunde tyde paa, at der er Kræfter i Bevægelse for at se bort fra dette og muligvis gennemføre en Ordning, ogsaa at det ikke bliver til nogen nævneværdig Begunstigelse for de ældre Assisterter. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes Ministeren vil stille sig til dette Spørgsmaal; jeg haaber, at Overenskomsten maa blive gennemført efter de Tanker og paa det Grundlag, som vi saa Sagen ud fra, nemlig at komme de ældre Assisterter til Hjælp, som har siddet de mange Aar i Assistentstillingen.

I Lønningskommissionen blev der ført en Del Forhandlinger om Stykke 3 i § 6 om Ansættelse af Sekretærer i Ministerierne, og Stykke 3 er blevet formet saadan, at der til Sekretærstillingerne kræves, at vedkommende skal have bestaaet den fuldstændige juridiske, statsvidenskabelige eller anden afsluttende Eksamen fra Universitetet, Polyteknisk Læreanstalt eller Landbohøjskolen. Jeg har set, at et Blad, som udgives og støttes af Centraladministrationens Embedsmænd, saa vidt jeg kan se, har udtalt, at dette Forslag maa opfattes som en Attribut til den indenfor Rigsdagen herskende Landbointeresse. Jeg beklager meget, at denne Udtalelse er kommet frem i et Organ. Naar man har taget dette Hensyn til de forskellige Institutioner, er det ud fra den Betragtning, at der indenfor de forskellige Ministerier godt kan være Brug for teknisk uddannede Folk, og jeg tror aldeles ikke, at man i Landbrugsministeriet kan se bort